

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. VI. Perfectio ex mortificatione inordinati amoris ad pare[n]tes &
cognatos

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

propterea Dominus eos visitat, cœlestesque benedictiones eis indulget, ac facundos reddit in operibus sanctis.

CAPVT VI.

PERFECTIO EN MORTIFICATIONE IN ORDINATI
amoris ad parentes & cognatos.

CARNALIS AMOR ERGA COGNATOS & amicos, & nominatim erga parentes & fratres, utpote nobis maximè coniunctos, fuit omnium hostium nostrorum infensissimus, qui nos retardabat ab ingressu Religionis, & audienda vocatione Diuina: quem tamen vicimus illa die, qua constituimus, ac decreuimus illos relinquere vtentes medijs superius positis. Sed quoniam amor hic est nostris visceribus ita infixus, nobisque connaturalis, solet post tempus aliquod reuiscere, adhibente illum Dæmone tanquam instrumentum & medium ad conturbandum Religiosum; eumque aut reducendum ad sæculum, aut inquietum & inutilem in Religione reddendum. Quod efficit (vt ait S. Basilius) progrediendo per hos gradus.

PRIMUM memoriam eius turbat varijs imaginibus & cogitationibus rerum ad parentes & amicos spectantium, vitæ scilicet, sanitatis, bonorum temporalium, negotiorum, & litium; & rationura ac viarum, quibus inuari possunt, aut in rebus suis retardari. Quibus cogitationibus dant auditum contra præceptum Domini dicentis: *a Audi filia, & inclina aurem tuam & obliuiscere populum tuum. & domum patris tui.* Et quoniam Dæmon est valde sagax. obseruat commodam opportunitatem ad tales cogitationes suggerendas; quale est tempus otij, pigritiæ, ac tepiditatis spiritualis: proprium enim est tepidorum, & otiosorum recreare se cogitationibus carni iucundis, vt solatium aliquod inde habeant. Ex hoc gradu deducit illos Dæmon ad alterum, excitans in eis desideria aliquid sciendi de eis & eorum rebus: ideoque excitat in eis voluntatem scribendi, & literas ab eis accipiendi: vt ex acceptis gaudeant, & non acceptis tristentur: eosque vrget, vt ex patria venientes, de eorum rebus interrogent; & alios, qui informationem aliquam, quam ipsi desiderant, dare possint. Postea iniicit illis desideria eundi ad eos visitandos, aut vt ab eis visitentur, & manendi in propria patria vbi frequenter possent eos videre & alloqui. Et in hunc finem omnia adhibet media, quæ carnalis amor facile adinuenit, colorem obducendo & pallium pietatis, aut subueniendi temporalibus aut spiritualibus eorum

Tract. 5. c. 3.

De Const.
Monast. c. 21
Et Reg. 22
ex Fusis.

2.

a Ps. 44. 11.

2.

3.

b 1. Thib. 5. 2

necessitatibus: adferens ad hoc persuadendum illud Apostoli: *hī qui fuerunt, & maxime domesticorum curam non habet fidem negant, & est infidelis deterior.*

4.

CUMQUE Dæmon talem Religiosum iam in suis digitis habet, efficit (ait S. Basilus) ut sensim det locum in se eisdem mundanis affectibus, quos illi habent: ut scilicet ex eorum prosperitatibus gaudeat; ex aduersitatibus tristetur; amet amicos; qui illis benefaciunt; oderit verò inimicos, qui faciunt male; cum tamen præceptum sit diligendi omnes. Fauet fauentibus eis, etiam si indigni sint: & hoc nomine præscriptum iustitiæ ordinem transgreditur. gaudet de eorum commodis, officijs, & incrementis ac promotionibus, etiam si minus rectè obtentis; quæritque modos eas approbandi, & stabilendi, induit denique ac recipit affectus omnes mundanos, quibus prius se exuerat. Et hinc fit, inquit, ut veluti statua sit Monachus: quæ solam figuram Monachi circumferat, quæ nusquam virtutibus sit animata: quia non habet nisi externum habitum, quo tegit carnale suum cor, & mundanum, simile ei, quod habent ipsi sæculares: ad quorum partes iam ipse affectu transfijt, nec procul est, ut etiam effectu & re ipsa transeat. Qui enim corde redijt in Aegyptum: propè est, ut pro meritis à Deo deseratur, & ita opere ipso redeat: & qui respexit retrò ad ea, quæ in Sodomis reliquit, non mirum erit, (ut supra est dictum) si vertatur in statuam salis; & ut in eo impleantur tremendæ illæ minæ Apocalypsis: *c Vtinam frigidus esses aut calidus: sed quia tepidus es, & nec frigidus nec calidus, incipiam te euomere ex ore meo, quasi nominatim tali Religioso dixisset: vtinam sicut sæculares non fuisses professus perfectionem: aut cum feruore in Religione eam profitereris. Sed quoniam instar aquæ tepidæ, vtriusque partem aliquam habes: nam professione es Religiosus, vita verò sæcularis: permittam, te abire ex domo mea: quia dignus non es, qui in ea permaneas. Similiter locum habet & in tali Religioso impletur, quod refert Cassianus euenisse Sancto Antonio, cum quorundam Monacho valde tutum se existimante, cum ad suos cognatos rediret: qui cum interrogaretur an de felicitate illorum gauderet, de aduersitate autem tristaretur: & factus esset se his varietatibus affici. Sanctus Antonius replicauit, ac dixit: Noueris igitur: te in futuro sæculo in sorte eorum computandum, de quorum prosperitate, aut aduersitate lætaris; aut tristaris in hac vita. Et hic modus conuersationis, qui indies ex variorum euentuum mutatione te inquietum & vacillantem reddit, summerget non aduertentem, in rebus terrenis: iuxta illud Prophetæ: *d comederunt alieni robur eius, & ipse nesciuit.**

Trac. 3. c. 7.
c. Apo. 3. 15.

Col. 2. 4. c. 12

Exemplum.

d Ose. 7. 4

S. I.

AD HÆC adeò ingentia damna auertenda, eorumque radicem euellendam adfert S. Basilius efficaces valde rationes & remedia, quæ tendunt ad mortificandum cum magna perfectione inordinatum hunc amorem quorum summam collegit noster P. S. Ignatius in quadam Regula dicens; unicuique eorum, qui Societatem ingrediuntur, curandum est, vt omnem carnis affectum erga sanguine iunctos exuat, ac illum in Spiritualem conuertat, eosque diligit eo solum amore, quem ordinata charitas exigit, vt qui mundo, ac proprio amori mortuus, Christo Domino nostro soli viuat, eumque loco parentum, fratrum & rerum omnium habet.

HINC deducemus omnes huius detrimenti radices, earumque remedia. Et primum sit, vt Religiosus persuadeat sibi: se per vota sua mortuum esse mundo; nec solum mortuum, sed etiam crucifixum: ac proinde tanquam mortuus esse debet omnibus mundi hominibus. Et cum parentes & cognati, quamdiu vitam non mutant, fiuntque Religiosi, sint mundi huius ciues: debet eos fugere sicut ipsummet mundum. Et ita Christus Dominus noster semel dixit quibusdam suis cognatis: (quos Euangelium fratres eius vocat, eique aduertebantur) *a non potest mundus adisse vos: me autem odit.* Et eam ob causam noluit cum eis ascendere in templum Ierusalam: (postea tamen ascendit cum suis discipulis) eis significans, quod à partibus mundi starent; ac propterea mundus eos diligeret, sed ipse eiusque discipuli non essent ex mundo: ac propterea mundus eos odisset. Cum igitur ipsi ei aduersaretur, noluit eos habere socios in ascensu ad templum; sed suos discipulos, qui erant ipsi conformes. Hac S. Basilij ratione reijci debent cognatorum rationes: cum absque causa impellunt nos vt illorum negotijs nos immisceamus. Quemadmodum fecit S. quidam Abbas nomine Apollo; de quo refert Cassianus, quod cum esset in cella sua reclusus; accederetque frater eius, ac peteret, vt inde exiret; ac iuaret extrahere bouem ex quodam luto, in quo habitabat; ei S. Abbas respondit, vt vocaret ad id tertium fratrem; quem habuerant. Et cum is, qui aderat, responderet: iam ante quindecim annos illum obiisse; ideoque impossibile esse sepulchro eum educere: tunc Sanctus replicauit: ego autem à viginti iam annis mortuus sum, & in hac cella sepultus propter amorem Christi, qui vult, vt non me immisceam, ne quidem *b sepeliendis meis parentibus*: quemadmodum enim mortuus non se inserit rebus viuentiũ, nec sciendis nec expediendis: ita Religiosus verè iam mortuus mundo, meritò se excusat, ne inaniter immisceat se rebus & negotijs eorum, qui sunt pars mundi, à quo Religiosi sunt disiuncti.

HINC secunda deducenda est ratio valde efficax ad eundem finem: nam Religiosus, quod sit mudo mortuus, id est, vt vitam quandam nouam instituat,

Gggg 2

omni

Reg. S. sum
marij ex c.
4. Examin.

“
“
“
“

I.

a Ioan. 7. 7.
c. 15. 12.

Col. 2. 4. 6. 9

b Mat. 2. 21

c Lnc. 9. 59.

omnibus, quę in mundo sunt superiorem: ideoque nouos Patres, nouos fratres, Ciuitatem nouā, habitum & conuerſationem nouā accepit: in omnibus enim debet eſſe homo nouus, exutus iā operibus veteris hominis: cederet illi malę, quod ad vetera rediret, quę deſeruit: ad conuerſandū ſcil. cum Patribus & amicis antiquis; & ad antiquā, quā cū eis habere cōſueuerat, cōuerſationē. Huc respicit inſigne illud Saluatoris reſpōſum ad quendam ſuū diſcipulū quē vocabat, vt ipſum ſequeretur: qui cū dixiſſet: *c. Domine permittite mihi primū ire & ſepelire patrē meum. Ipſe Ieſus dixit ei: ſine vt mortui ſepeliāt mortuos ſuos: tu autē uade, & annuntia regnū Dei.* Quasi ei dixiſſet ſeculares uiuūt mūdo & carni, ſed ſunt ſpiritui mortui: tu cōtrā mortuus eſ mūdo & carni, ſed ſpiritu uiuis Deo: illi ſunt ex Ciuitate mortuorū: eorū. n. vita potius mors dicenda eſt: tu eſ ex Ciuitate uiuentium: quia mors tua potius meretur nomen uitę. Quamobrem ſine, mortuos attēdere, vt mortuos ſuos curent: hoc eſt, ſeculares curent negotia ſecularia: nec tu te immiſceas eis: ſed ueni ſequere me, impendens te operibus regni mei proprijs. Et (vt perpendit S. Baſilius) neq; ad punctum quidem temporis ab ipſo ſeungi permittit, vt ſe immiſceret in rem, quam ſeculares poterāt expedire. vt hinc Religioſi, qui ſunt eius diſcipuli, intelligant ſe iam non eſſe de hoc mundo inferiori; ſed ſpiritu translatoſ eſſe ad mundum alium, hoc ſuperiorem. Cuius contrarium ſi fiat, id verē eſt retrocedere. Vnde cuidam alteri diſcipulo uolenti redire in domum ſuam, vt quaſi illam luſtraret, vt poſſet illi renunciare, audiuit tremendum illud uerbum: *d nemo mittens manum ſuam ad aratrum, & reſpicens retro, aptus eſt regno Dei.* Iure optimo poſſemus dicere implicanti ſe huiusmodi occupationibus carnis & ſanguinis, quod Sanctus Hieronymus in alia occaſione dixit: Quid agis in mundo, qui maior eſ ſeculo? Et quod dixit Sanctus Auguſtinus: cū cōperimus eſſe ſeculo maiores: nulla ſeculi cupiditas progreſſum & curſum noſtrum retardet.

d Lnc. 9. 62

Epist. 1. de Smaibus 5.

3.

c Ma. 10. 34
Lnc. 12. 51.

PRÆTEREA nunquam pax ineunda eſt cum hoſtibus quamdiu pugnandi durat occaſio: eſſet enim pax ficta, & cauſa amittendi uictoriam. Hanc pugnam inſtituit iam Religioſus cum ſuis parentibus & cognatis, vt implet quod dixit Chriſtus Dominus: *e nolite arbutrari, quia pacem uenerim mittere in terram: non ueni pacem mittere, ſed gladium & ſeparationem. Veni enim ſeparare hominem aduerſus patrem ſuum, & filiam aduerſus matrem ſuam; nam inimici hominis domeſtici eius.* Cur ergo uult pacem inire cum illis, & ſe immiſcere & implicare cum ijs, quos habet hoſtes ſuę perfectionis, & ſalaris? Si ſe ab eis ſeparauit, vt Chriſto meliūs ſeruiret: cur ad eos redit qui ipſum ſeparabunt à Chriſto. Si gladius uerbi Dei ipſum diuiſit: & ſeparauit à ſuis parentibus; cuiusque corde euulſit inordinatum, quem ad eos habebat amorem: cur non ſauctam hanc diuiſionem & ſeparationem conſeruaabit: et

qua

qua pax hæc & vnio cum Christo Salvatore suo dependet? qui etiam dixit
Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est me dignus. Plus eos amat,
 quam Christum, qui eum relinquit, vt eis placeat: qui tamen eos reliquerat,
 vt Christo placeret. Quod si minus eos amat quam Christum, semper quod
 Christi est, præferre debet ei, quod ad illos spectat. Quod vt magis vrgeret,
 cum dixisset. *g Si quis venit ad me & non odit patrem suum & matrem, adiecit:*
atque autem & animam suam; non potest meus esse discipulus. Cum igitur iam
 Christi scholam sis ingressus: cur non odis patrem & matrem sancto hoc o-
 dio, quod carnalem omnem amorem & imperfectum expellit ex corde? Qui
 alterum odit: nec visitare illum vult, nec videre, nec audire, nec alloqui,
 nec literas eius accipere, aut aliqua noua siue nuntium de eo habere: nec
 gaudet de prosperitate eius, nec subsidium præbet in aduersis, nec velle
 eius meminisse; sed obliuisci, & ex memoria sua omninò abolere, atque si
 mortuus iam esset ad omnia, quæ illum contingunt. Si itaq; tuos parentes
 odio hoc sancto prosequeris: omnia hæc quantum in te est, erga illos effi-
 cies in eo gradu, quo aliter faciens, impedireris, quò minus esses perfectus
 Christi discipulus: ad hoc enim ad Christi scholam peruenisti. Si eruisi tibi
 oculum, abscidisti pedem, & manum, qui te scandalizabant: cur vis iterum
 recipere, tibi que coniungere: siquidem non minus te nunc scandalizabit,
 quam antea? Maneant itaque illi in suo loco, & tu consistes in tuo: & sic sine
 scandalo poteris progredi in obsequio Christi.

MEMOR etiam esto, quid Moyses dixerit declarans perfectionem anti-
 quorum Leuitarum: *h Qui dixit patri suo & matri sua: nescio vos; & fratribus*
meis ignoro vos; & nescierunt filios suos. Hi custodierunt eloquium tuum, Domine, &
pacum tuum seruauerunt. Cum igitur votis tuis sis obstrictus, implere ver-
 bum, quod promisti Deo; & fidelis esse pacto, quod cum illo iniisti, sequē-
 di ipsum cū perfectione: necesse est non ampliùs cognoscere parentes tuos,
 nec maiorem amorem aut memoriam eorum seruare, quam eorum, quos
 nunquam nouisti: in eo quod ad tua vota Regulas que seruandas est neces-
 sarium. Vocatus es? vt Christum verè agnoscas, & familiaritatem cum eo
 inuas: necesse igitur est renuntiare familiaritati cum eis, qui hanc Christi no-
 titiam, & cum eo communicationem impediunt. Nam (vt ait S. Gregorius)
 ille desiderat familiariter agnoscere Dominum; qui ob eius amorem igno-
 rat, quos carnaliter agnoscebat: non enim sine graui detrimento scientia
 Dei minuitur, si cum carnis notitia coniungatur: & qui optat intimè vni-
 onem communi omnium patri: retrahere se debet à carnalibus parentibus: me-
 mor illius, quod Psalmista dixit: *Obluiscere populum tuum, & domum patris*
tui. Et concupiscet Rex decorem tuum: quoniam ipse est Dominus Deus tuus. Mag-
 na perfectio est non solum deserere domum patris sui; sed etiã eius obliuisci,

f Adm. 10. 37

g Luc. 14. 26

4.
h Deu. 33. 9

Lib. 7. mor

i Psal. 44. 11.

& planè horrere: siquidem post hoc tanta accedit virtutum pulchritudo, quæ sufficit, ut Rex cælestis illam concupiscat, seseque offerat eam habenti, ut eius sit Deus ac Dominus cum speciali cura & amore sicut patens caram gerit filia suæ, & sponsus sponsa suæ. Huc accedit præclarum illud mandatum Christi Domini ad suos Apostolos dicentis: *Patrem nolite vocare vobis super terram: unus est enim Pater vester, qui in cælis est.* In quibus verbis duas res valde notandas proponit. Prima est, ut ita exactè amorem & memoriam parentum carnalium deponant, ut nec eorum nomen ore suo proferant. Cuius rei adèd rarum nobis reliquit exemplum: ut in toto sacro Evangelio non inueniatur quod Virginem Sanctissimam Matrem suam nomine matris compellatur: sed tantum mulieris: ut ostenderet, quàm esset auulsus à nimio naturali amore filiorum erga matres. Et cum ipsa mater eum in templo inueniens diceret: *Pater tuus & ego dolentes querebamus te:* ipse quasi extraneum, & alienum reputans nomen Patris, respondit nomen illud reiiciens: *Quid est, quod me querebatis: nesciebatis quia in us, quæ Patri mei sunt, oportet me esse?* ita insinuans, se non habere Patrem in terra: sed in cælo: in cuius seruitio sese occupabat. Et iterum, cum ei diceretur: *mater tua & fratres tui quærunt te,* respondit extendens manum in discipulos suos: *ecce mater mea, & fratres mei. Quicumque enim fecerit voluntatem Patris mei, qui in cælis est: ipse meus frater, & soror, & mater est.* Qua sententia sensum suum confirmauit, quod non tanti faceret cognationem carnalem, atque Spiritualem. cuius fundamentum est, quod quis sit eius discipulus, & faciat Dei voluntatem; quod potest esse omnibus commune. Ex quo infert sanctus Basiliius: hoc verbum *meum & tuum* non debere usurpari in Religione, etiam cum nominantur Patres, aut fratres: nam in ea omnia debent esse communia. Et N. P. S. Ignatius in examine siue Instructione, quam pro Nonitijs instituit, ita loquitur: ut loquendi modus, sentiendi modum iuuat: Sanctum est consilium, ut assuescant non dicere, quod parentes vel fratres habeant, sed quod habebant, & c. præ se ferendo, se id non habere, quod, ut Christum omnium rerum loco habeant, reliquerunt. Et Palladius de S. Monacho Euagrius refert, quod cuidam dicenti, ipsius Patrem esse mortuum, respondit: *noli blasphemare, nec ita loquaris: pater enim meus est immortalis.* eo responso insinuans, se non alium Patrem in terra agnoscere, quàm Deum. Et hoc secundum est, quod Christus Dominus noster Apostolis suis dixit: *Unus est Pater vester, qui in cælis est.* Quod magis propriè conuenit Religiosis Apostolicam sequentibus vitam; & carnales deferentibus Patres, ut Deum tanquam specialem Patrem recipiant, qui singulari protectione ac providentia officium hoc erga illos præstat, multò exactius quàm erga alios sanctos: sic enim implet promissionem suam de reddendo centuplo o rem

5.

k Mat. 23. 9

Luc. 2. 48.

n Mat. 11.

2.

Reg. 33. ex
Fulsi.In Examin
c. 4. 5. 7. In
Declar. li.
tera C.In hist. Lau
ficiana 1. 41.

6.

a Mat. 32. 9

o Mat. 19. 19

quæ

uenti Patrem suum, & matrem suam: quia tunc succedit ipsemet Dominus in locum Patris & matris, excedens millies parentes terrenos, vt supra est dictum. Si enim Dauid dixit: *Pater meus & mater mea dereliquerunt me: Dominus autem assumpsit me*: quanto amplius suscipiet & proteget eos, qui non expectarunt, vt parentes eos relinquerent; sed ipsimet eos dereliquerunt: vt reciperent se sub alas sui Saluatoris? Et si Isaias Deo dicit: *qu tu Pater noster, & Abraham nesciuit nos, & Israel ignorauit nos*: quanto magis eorum erit pater, qui ipsi nolunt patres suos agnoscere, vt solum ipsum patrem agnoscant? erga eosdem adimplet Deus eminenter, quod per eundem Prophetam mixtatur, quod r portaret eos in utero suo, & gestaret in suis visceribus. *Et vsq; ad senectutem, & vsq; ad canos eos ita portaret, vt vice obiret domus, cella, lectica, ac tentorium; reruq; omnium: quia omnes in ipso habet.* Ex quo fit, vt Religiosus quicquid amoris erga suos parentes habebat, conuertere debeat in amore Patris sui caelestis: ne solum amore, quo omnes Christiani tenentur; sed alio affectu centies ac millies teneriori, affectuoso, & efficaci, quam ille fuerit: quo carnales parentes diligebat, in quorum locum ipsum CHRISTVM in Patrem accepit.

CAPVT VII.

RES PARTICVLARES IN QVIBVS EXERCERI debet
mortificatio amoris erga cognatos; & quis modus
eos amandi.

EX DICIS in proximo capite sumere debent Religiosi arma quibus sese a tentationibus defendant, quas caro & sanguis adfert, vt eos retrahat ad amorem eius, quod semel reliquerunt: apponentes securim ad radicem earum; vt memoriam & inutilem sollicitudinem deponant rerum omnium, quae ad parentes suos spectant. Nam (vt S. Basilus dixit) magnum est perfectionis impedimentum recordatio vitae superioris, & personarum ac rerum quas in ea deseruerunt. Et donec Sancto quodam eorum odio ex memoria deleantur; non est securitas, neque plena perfectio: vt Religiosus (ait S. Bernardus) sit similis Melchisedech de cuius Patre & matre nulla est memoria in mundo.

Hoc ostendendum est in primis, deponendo omnem eorum, aliquid de illis cognoscendi, illis scribendi, aut literas ab eis accipiendi: dicentes cum Apostolo *a non iudicauit me scire aliquid inter vos, nisi Iesum Christum, & hunc crucifixum.* Huius recorder, reliquorum omnium obliuiscor: nec volo me-

moriā

Psal. 6. 10

q. Isa. 63. 16.

1 C. 46. 4.

Reg. 32. 67

Fufis.

c c

c c

c c

In specul

Monachoru

II.

2 1. Cor. 2. 2.